

faa dette faa uimodsigelig godgjort, at man derpaa kan bygge et fastslaaet Resultat. Man maa her i denne Sag i Virkeligheden nogenlunde gaa efter Støn; men jeg tillader mig dog atter at fremhæve, at der er ingen, der kan sælde et faa begrundet Støn over denne Sag som netop Repræsentanterne for de Landbosforeninger, der havde med denne Sag at gøre, og som uddele Præmierne. Man kan slet ikke sige, at de ere selvinteresserede. Hvis det var Husmænd, der uddele Præmierne til sig selv, kunde man sige det; men her er det Landbosforeningernes Formænd, som jeg tror faa godt som udelukkende tilhøre en helt anden Samfundsklasse, det større eller det mellemstore Landbrug, og her er slet ikke Tale om, at de skulde kunne have nogen som helst personlig Interesse i at drive Bevillingen op over den naturlige Højde. Naar de sige, at der behøves mere, er det ganske vist efter et sagtyndigt og fuldstændig upartist Støn over Forholdene, specielt fra de ydste Landbosforeninger, idet der er udgaaet Spørgsmaal til 56 af dem; det aldeles overvejende Antal af disse have besvaret Spørgsmaalet og ere paa nogle faa nær komne til det Resultat, at der behøves en Forøgelse af den Størrelse, her er foreslaaet. Det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen) har jo nu motiveret sit Forslag. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg for mit personlige Vedkommende — jeg har ikke haft Lejlighed til at konferere med Finansudvalget derom — stiller mig meget sympatistisk til hans Motivering. Jeg har bestemt Indtrykket af, at der vil være Grund til at stille det ydste Haveselskab bedre, end det nu er stillet; om det skulde ske ved at tage noget fra det kongelige danske Haveselskab, eller ved at forhøje Kontoen, som han jo nærmest syntes tilbøjelig til efter sit Forslag, kan man nærmere overveje. Jeg kan i hvert Fald love ham, at det Spørgsmaal skal blive taget under den velvilligste Forhandling i Finansudvalget.

Jeg kommer nu til et større Spørgsmaal, som jeg maa gaa lidt dybere ind paa, fordi det har været fremme allerede i Fjor, er kommet igen i Aar og maaste vil dukke op paa ny ad Aare. Jeg vil derfor gerne en Gang lidt nærmere betegne mit Standpunkt i denne Sag, som jeg ogsaa tør sige er i alt Fald Udvalgets store Flertals Standpunkt. I Fjor foretog vi den Forandring, ikke at give disse Tillæg til Docenterne Segelde, Boas og Kvistrup i Form af personlige Tillæg, men som Konsulenthonorarer, saa at altsaa disse Summer paa 2,000 Kr. til hver skulle være bestemt knyttede til deres Konsulentvirksomhed og ophøre, naar den

ophørte. Men ud over det have vi ikke kunnet gaa. Vi mene at burde beholde denne Bevilling, og det ikke alene fordi det er en Rest fra Fjoriden — det er jo bekendt, at man i Rigsdagen meget nødig gaar til at ophæve en saadan Bevilling, som man tidligere har givet — men jeg vedfender mig ogsaa ganske aabent den Anskuelse, at naar jeg stemmer derfor, er det, fordi jeg anser Bevillingen for i sig selv i højeste Grad forsvarelig. Jeg skal nærmere begrunde dette. Det ærede Medlem for Odense Amts Bje Valgkreds (Berntsen), som motiverede Uendringforslaget paa de to Forslagsstilleres Begne, bemærkede, at disse to Tillæg oprindelig vare givne for at høde paa de forholdsvise lave Lønninger, som Veterinær- og Landbohøjskolens Embedsmænd den Gang havde. Det tror jeg, eller rettere, det ved jeg er ikke den historiske Sammenhæng med den Sag. Jeg har gennemgaaet de Forhandlinger, Indstillinger, Udvalgsbetæntninger o. s. v., som knyttede sig til den Sag, og er kommen til det Resultat, at disse Tillæg ere givne dels som Aarsværdi af den private Konsulentvirksomhed, som disse Mænd allerede udførte, og dels for at gøre dem det muligt uden for deres egentlige Embedsvirksomhed at fortsætte den. At det skulde være et mafferet Lønningstillæg er paa ingen Maade kommet frem. Der findes ikke et Ord herom hverken i Regeringens Motivering af det paagældende Forslag eller i Udvalgets Tiltrædelse deraf. Det eneste Sted, hvor man maaste kunde finde en svag Tillægning til en saadan Anskuelse, er med Hensyn til de 2,000 Kr. til Docent Boas, som bleve givne i 1890. Der henvises da ganske vist til, at Boas' Lønning er meget lav — saa vidt jeg erindrer, var den den Gang 1,400 Kr. — og at han af økonomiske Grunde havde maattet paatage sig en Assistentplads uden for sit egentlige Fag paa Landbohøjskolen, hvilket tog hans Tid bort fra Bestættigelsen med Zoologien. Man mente da, at hans Tid kunde blive mere frugtbringende anvendt. Men Hovedmotiveringen var den, at denne Mand allerede den Gang udfølede en ikke ringe Virksomhed i konsultatorisk Retning uden for, hvad der kunde paalægges ham som Embedspligt, og derfor hævdedes det, at der burde gives ham et Bederlag for denne Virksomhed. Det ærede Medlem maa erindre, at man paa ingen Maade kan sige, at nu lønne vi de Mænd saa og saa højt — og det ærede Medlem anførte Lønningerne og mente, at de vare høje, det er jo imidlertid Lønninger, der ere vedtagne af den samlede Lovgivningsmagt, og dertil